

Τα Μαθηματικά του Ομήρου

και η τριαδική εμμονή του

Εισαγωγή: «Είναι σήμερα αποδεκτό ότι ο Ορφέας είναι ο εισηγητής του **τριαδικού** μονοθεϊσμού. «Σύμφωνα με την Ορφική κοσμογονία η δυάδα **Χρόνος-Ανάγκη** γεννούν τον νεότερο **Αιθέρα**, το άπειρον **Χάος** και το ομιχλώδες **Έρεβος**, όλα μαζί μια εικόνα της πρωταρχικής καταστάσεως του κόσμου: Υπήρχε ένας απέραντος, υγρός και ακαθόριστος χώρος, όπου ο Χρόνος κατασκεύασε ένα τεράστιο ασημόφεργο Ωόν, το οποίο περιείχε όλη την έμφυχη ύλη, την οποία αποτελούσαν τέσσερα στοιχεία...» (βλ. ο Χρόνος στην Ελληνική μυθολογία, της καθ. του πανεπιστημίου Αθηνών αστρονόμου κ. Μάρως Παπαθανασίου). Ο χρόνος έσπασε το κοσμογονικό ωό, **BIG-BANG** και από εκεί ξεπετάχτηκε ο Φάνητας, ο κυρίαρχος επί της δημιουργίας. Δεν πρέπει να ταυτίζεται ο Φάνητας με τον δημιουργό θεό. Ο Φάνητας είναι ο εξουσιαστής επί της δημιουργίας, αυτός που καθιστά την ύλη φανερή, δηλαδή κάνει τον κόσμο φανερό – ορατό. Παρατηρείστε την δυάδα **Χρόνος-Ανάγκη** και την τριάδα **Αιθέρας-Χάος-Έρεβος**. Όλη πλέον η δημιουργία εκπηγάζει απ' αυτή τη **τριάδα**. Ο Σουΐδας γράφει για τον Ερμή τον αποκαλούμενο **ΤΡΙΣμέγιστο**: «...διότι περί τριάδος εφθέγγετο, ειπών **εν μια τριάδι μίαν είναι η θεότητα ...**», επιβεβαιώνοντας έτσι τη διαχρονική **τριαδική** πίστη των Ελλήνων.

Ο Όμηρος, ως μέγιστος εραστής της Ορφικής-Πυθαγορικής² **τριάδος**, χρησιμοποιεί στα έπη του μόνο τον αριθμό **τρία** συνειδητά και τα πολλαπλάσιά του! Ενδεικτικά αναφέρουμε: «και **τρεις** εχύθηκε φορές με ορμή να τον φονεύσει (ο Διομήδης τον Αινεία) και **τρεις** του ετίναξε ο θεός (Απόλλων) τη φωτεινή του ασπίδα (*Ιλ. Ραψ. Ε, στ. 435*), και **τρεις** εσκάλωσε φορές ο Πάτροκλος στο τείχος και **τρεις** τον εξετίναξεν ο Φοίβος με τα χέρια, (*Ιλ. Ραψ. ΙΙ, στ. 702*), και **τρεις** φορές κραυγάζοντας τρομακτικώς εχύθη (ο Πάτροκλος) και άνδρες **εννέα** (=3·3) τη φορά ροβόλησαν στον Άδη... (*Ιλ. Ραψ. ΙΙ, στ.784*). (Σημείωση: Μερικές φορές χρησιμοποιεί το τέσσερα και το δέκα, αλλά πάντα στα πλαίσια του άγνωστου σε μας Ορφισμού)

Ο Όμηρος έγραψε σε **δακτυλικό εξάμετρο**. Ακολουθεί πιστεύουμε συνειδητά αυτήν την επιλογή³, που σημαίνει, ότι:

Κάθε στοιχος αποτελείται από έξι δακτύλους και κάθε δάκτυλος αποτελείται από τρεις συλλαβές, μία μακρόχρονη και δύο βραχύχρονες, - ∪ ∪. Στη θέση των δύο βραχύχρονων συλλαβών συχνά μπορούσε να μπει μία μακρόχρονη (- -) Στην αρχαία ελληνική ποίηση ο ρυθμός δημιουργείται από την κανονική εναλλαγή μακρόχρονων και βραχύφωνων συλλαβών, σε αντίθεση με τη νεοελληνική ποίηση, στην οποία ο ρυθμός γεννιέται από την κανονική εναλλαγή τονισμένων και άτονων συλλαβών. Από την Οδύσσεια της Α΄ Γυμνασίου, εκδ. ΟΕΔΒ, μετφ. Δ.Ν.Μαρωνίτης.

Παράδειγμα: - ∪ ∪ / - ∪ ∪ / - ∪ ∪ / - ∪ ∪ / - ∪ ∪ / - ∪ ∪ ή, έχουμε:

1. **έξι** πόδια
2. κάθε πόδι έχει το **ίδιο μήκος** με τα άλλα
3. κάθε πόδι διαιρείται σε **δύο** ίσα μέρη
 - το πρώτο μέρος λέγεται **άρση** και τονίζεται (δίνει τον ρυθμό)
 - το δεύτερο μέρος, η θέση, είναι **μη** τονιζόμενο
 - σε κάθε πόδι η άρση είναι η μακρά συλλαβή, ενώ η θέση μπορεί να είναι ∪ ή -

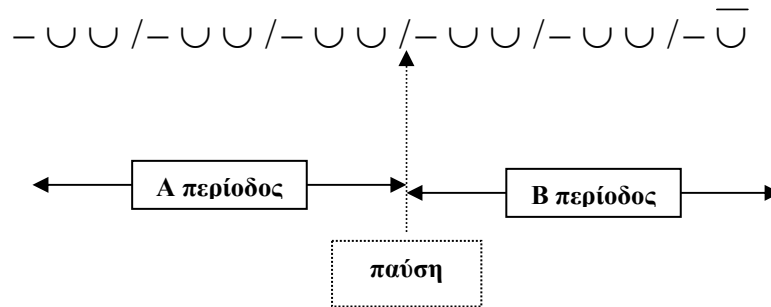
¹ από το Γ΄ μέρος της εργασίας μας ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΦΥΛΗ, «Η χρονολόγηση των Τρωικών»

² ο Πυθαγόρας μυήθηκε στον Ορφισμό από τον ιερέα του Ορφέα, Αγλαόφημο. Έτσι η Ορφική τριάδα είναι ταυτόσημη με την Πυθαγορική.

³ Διαισθανόμαστε, ότι ίσως και να είναι ο πρώτος που το καθιέρωσε επίσημα, αλλά οι σκοπιμότητες δείχνουν να τον έχουν μεταχρονολογήσει.

- η τελευταία θέση στο τελευταίο πόδι μπορεί να είναι ένα \cup ή $-$
- στο πέμπτο πόδι η θέση σχεδόν πάντα αποτελείται από $\cup\cup$, έτσι σχεδόν πάντα το πέμπτο και 6ο πόδι να καταλήγει ως εξής: $-\cup\cup/-\bar{\cup}$ (ένα εκ των δύο τελευταίων $-$ ή \cup)
- το τελευταίο πόδι πρέπει να το θεωρούμε λίγο κοντότερο από τα άλλα, και αυτό που «λείπει» καλύπτεται από τη μικρή παύση (στην απαγγελία) στο τέλος του κάθε στίχου. (δηλαδή υπάρχει, αλλά είναι κρυφό, έμμεση ύπαρξη)
- διαίρεση και τομή (caesura)⁴, υπάρχουν σταματήματα και παύσεις που ξεχωρίζουν οι περίοδοι (από τελεία σε τελεία ή από τελεία σε ερωτηματικό)

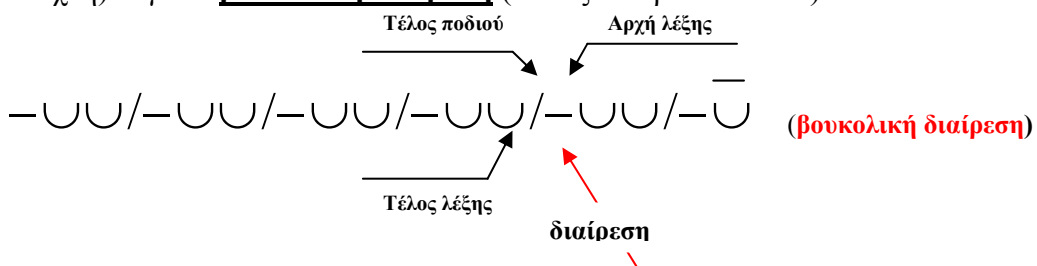
δάκτυλος: 1^{ος} 2^{ος} 3^{ος} 4^{ος} 5^{ος} 6^{ος}

Υπάρχει γενικά μια μικρή παύση της φωνής (brake of voice) μεταξύ δύο διαδοχικών λέξεων που είναι αρκετό ώστε να επηρεάσει τον ρυθμό. Με βάση αυτά τα σταματήματα έχουμε τις έννοιες της διαίρεσης και της τομής.

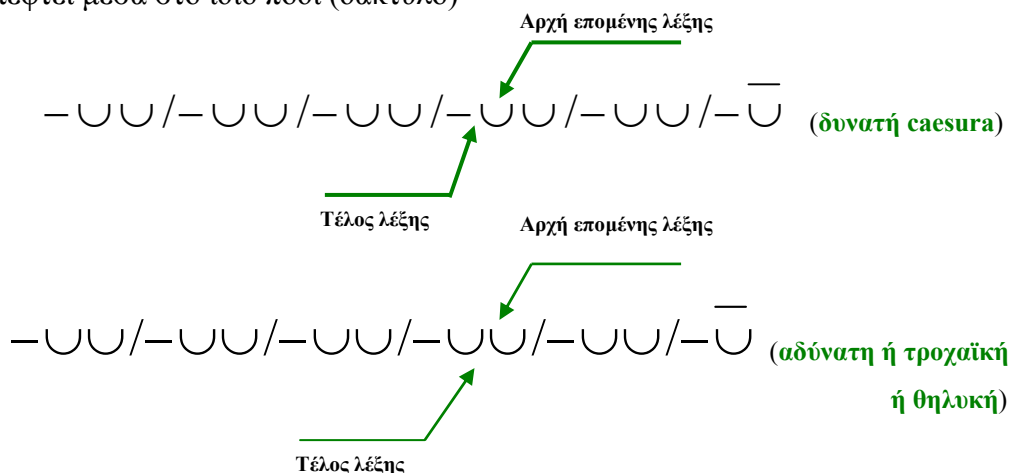
1. διαίρεση είναι το να συμπίπτει το χώρισμα ανάμεσα σε δύο λέξεις με το χώρισμα ανάμεσα σε δύο πόδια (δακτύλους)

η πιο συνήθης θέση της διαίρεσης είναι μετά το τέταρτο πόδι. Η διαίρεση στο τέταρτο πόδι (η πιο συχνή) λέγεται **βουκολική διαίρεση**. (τέλος τετάρτου ποδιού)

2 caesura (τομή)

έχουμε τομή όταν, η παύση ανάμεσα σε δύο λέξεις, δηλαδή το που ξεχωρίζουν οι δύο λέξεις, πέφτει μέσα στο ίδιο πόδι (δάκτυλο)

⁴ Ίσως η καισαρική τομή να προέρχεται απ' εδώ.

Σημεία σημαντικά στη τομή

Σχεδόν πάντα υπάρχει μια τομή στο τρίτο πόδι (δάκτυλο)

Η πιο **συνήθης** της μορφή είναι η τροχαϊκή

η μεγάλη παύση

—υυ/—υυ/—υυ/—υυ/—υυ/—ῡ (εδώ γίνεται η χρυσή τομή)

δηλαδή η λέξη τελειώνει μέσα στο τρίτο πόδι και όχι έξω (εκτός εξαιρέσεων) η τροχαϊκή τομή στο 4^ο πόδι είναι σπάνια

υπάρχει και μια άλλη τομή, μετά τη μακρά συλλαβή του 5^{ου} ποδιού

—υυ/—υυ/—υυ/—υυ/—υυ/—ῡ

Έχουμε να παρατηρήσουμε, ότι υπάρχει μία τέλεια ομοιότητα μεταξύ ενός ποδιού-δακτύλου και μιας πρώτης ή αρχέγονης Πυθαγόρειας τριάδας⁵! Μια πρώτη πυθαγόρεια τριάδα αποτελείται πάντα από δύο περιττούς αριθμούς και ένα άρτιο, π.χ. (4, 3, 5), (12, 5, 13), (20, 21, 29) κτλ. Ένας Ομηρικός δάκτυλος αποτελείται από μία μακρά και δύο βραχείες συλλαβές -,υ, υ. Υπάρχει δηλαδή τέλεια αντιστοιχία μακράς συλλαβής και άρτιου καθώς και βραχείας συλλαβής και περιττού!

Επιπλέον, κάθε δάκτυλος (πόδι) αποτελεί μία τριάδα -,υ, υ, που περιέχει μια δυάδα, η δυάδα εδώ είναι [-,υ] δηλαδή το μακρό και το βραχύ, όπως το άρτιο και το περιττό στις Πυθαγόρειες τριάδες!

Ας επισημάνουμε ότι κάθε δάκτυλο μπορούμε να τον θεωρήσουμε σαν μονάδα, σαν 1, όπως κάθε τριάδα ως μία, σαν 1 πάλι. Έχουμε δηλαδή μια παράξενη δυαδικότητα, τριαδικότητα που πηγάζουν ή καταλήγουν, οπωσδήποτε όμως αποτελούν, μία μονάδα! Στον Όμηρο η μονάδα είναι ο δάκτυλος (-,υ,υ), δηλαδή (μακρό, βραχύ, βραχύ), στον Πυθαγόρα η τριάδα π.χ. (4,3,5) δηλαδή (άρτιο, περιττό, περιττό).

Το εμβαδόν του ζωογονικού τριγώνου δηλαδή αυτού που έχει πλευρές (4,3,5) είναι έξι και κατά περίεργο τρόπο ένας στίχος έχει έξι δακτύλους, σε μια μυσταγωγική Ομηρική-Ορφική ταύτιση στίχου-τριγώνου!

Παραθέτομε στο παράρτημα την απόδειξη της ζωογονίας όλων των τριγώνων-στοιχείων από την τριάδα (3,4,5), τη ζωογονική, για ενημέρωση του εξειδικευμένου αναγνώστη, μία απόδειξη που έγινε για πρώτη φορά παγκοσμίως⁶ και αποτελεί δικλείδα ασφαλείας της Πυθαγόρειας-Ορφικής κοσμοθεωρίας.

Πρέπει να γνωρίζετε ότι η βασική διαίρεση χωρίζει τον στίχο σε μέσο και άκρο λόγο (χρυσή τομή), βλ. κόκκινο βέλος.

Τελειώνοντας εδώ τις μαθηματικές επισημάνσεις, θέλουμε να παρατηρήσουμε ότι ο Όμηρος δεν τελειώνει! Υπάρχουν επισημάνσεις που δείχνουν, ότι ο Όμηρος, ήταν τέλειος γνώστης της μαθηματικής γνώσης, ότι τοποθετούσε τα επίθετα σε συγκεκριμένο σημείο κάθε στοίχου, τέταρτο πόδι, έτσι ώστε να σχηματίζεται η χρυσή τομή μεταξύ του πρώτου τμήματος και του

Βιβλιογραφία ένθετου
A GRAMMAR
Of the HOMERIC DIALECT
OXFORD PRESS 1891
BY D.B.MONRO M.A.
PROVOST OF ORIEL
COLLEGE, OXFORD

⁵ Είναι αυτές που τα στοιχεία τους, οι αριθμοί δηλαδή που τις απαρτίζουν, έχουν $MK\Delta=1$

⁶ Μέχρι τώρα δεν γνωρίζουμε να την έχει κάνει κάποιος άλλος, αλλά δεν μπορούμε να γνωρίζουμε και όλες τις μελέτες Κινέζων, Ινδών, κτλ., που δεν έχουν δει το επίσημο φως της δημοσιότητας (η απόδειξη αυτή είναι η εν θέματι, φυσικά δεν θα τη βρείτε στο παράρτημα, αλλά στο Β' μέρος της συνολικής εργασίας)

απομένοντος. Υπάρχει ακόμη σε κάθε στίχο, μια έντεχνη μικρή παύση (δεν εννοούμε την απουσία του *F*) στην απαγγελία, που ήταν υποχρεωτική για τον αοιδό, στο δεύτερο πόδι, έτσι ώστε να σχηματίζεται σταθερός πάντα μαθηματικός λόγος! Αλλά και η τριαδικότητα των ποδιών είναι μια αδιάψευστη μαρτυρία της εσκεμμένης διαίωσης της τριαδικής υπόστασης!

Ο αναγνώστης μπορεί να βρει αν θέλει, τα μόλις παραπάνω αναφερόμενα **και** στη διδακτορική διατριβή της Carolyn Higdie, Clarendon press Oxford, όπου παραπέμπει σε ένα άρθρο του S.E. Bassett 1905, που αναφέρεται στη βουκολική ποίηση και παρουσιάζει ιδιαίτερο μαθηματικό ενδιαφέρον.

Ευχαριστώ τον Τριαντάφυλλο Κ. Στασινόπουλο, Γεωπόνο, Δρ του Παν/μίου Οχάιο (USA) για τη πολύτιμη φιλολογική βοήθειά του στο ένθετο αυτό.

Σύγκρινε το RNA της επομένης σελίδας, βάσει του οποίου γίνεται η πρωτεϊνοσύνθεση, με την μετρική ανάλυση ενός Ομηρικού στίχου!

ACG – CGA – UAG – UCU – ACU – GAA η φύση φτιάχνει τριάδες

– U U / – U U / – U U / – U U / – U U / – U

ο Όμηρος φτιάχνει στίχους,
αλλά τι στίχους! ΤΡΙΑΔΙΚΟΥΣ!

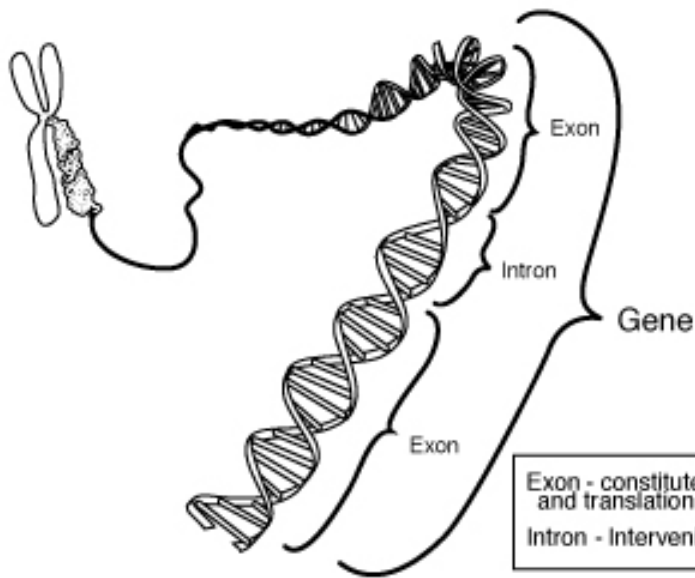
Αν κάποιος θέλει να αναγνωρίσει τη γνησιότητα ενός Ομηρικού στίχου, εξετάζει την τριαδική-εξαδική φύση του!

Η ομοιότητα στίχων – RNA (ή DNA) είναι τέτοια που μπορεί να υποθέσει κάποιος ευφάνταστος ότι ίσως τα δύο έπη να ομοιάζουν με κωδικοποίηση χρωμοσωμάτων! Αν αναλογιστείτε ότι η επιλογή των γονιδιακών τριάδων γίνεται από τις τέσσερις βάσεις A, G, C, U για το **RNA** (ή A, G, C, T για το **DNA**) και για το πώς σχηματίζονται οι μακρές και βραχείες συλλαβές από τα μακρά (ω, η), τα βραχέα (ε, ο) σε συνδυασμό και επιλογή από τα δίχρονα (α, ι, υ) για την δημιουργία των δακτύλων, τότε θα αναγνωρίσετε ότι δρα ένας παρόμοιος μηχανισμός δημιουργίας και στις δύο περιπτώσεις! (βλ. διευκρινιστικά στη μεθεπόμενη σελίδα κουάρκς-πρωτεϊνοσύνθεση⁷)

Παρατηρήσεις: Πολλές φορές γίνεται προσπάθεια να αποδοθούν μαθηματικές προεκτάσεις στους Ομηρικούς στίχους με τη βοήθεια «λεξαριθμών». Θεωρούν μερικοί ότι σε κάθε γράμμα αντιστοιχεί μία αριθμητική τιμή και ότι κάθε στίχος αντιπροσωπεύεται από έναν αριθμό που προκύπτει αν προστεθούν οι αριθμητικές τιμές όλων των γραμμάτων⁸. Όμως, το Ομηρικό «αλφάβητο», είτε αυτό ήταν η γραμμική Α, είτε η γραμμική Β, είτε το Ιωνικό ή το Χαλκιδικό ή κάποιο άλλο, δεν είχε συνδεθεί με το αριθμητικό σύστημα. Τα αριθμητικά σύμβολα ήταν διαφορετικά από τα γράμματα, π.χ. το 1000 συμβολιζόταν τα πανάρχαια Μυκηναϊκά χρόνια με το **-ο-**, τα νεώτερα Μυκηναϊκά ♦ και στα γνωστά μας αρχαία χρόνια με X από το αρχικό της λέξεως χίλια. Η αντιστοιχία των αριθμών με τα γράμματα έγινε πολύ αργότερα, μετά τον Πελοποννησιακό πόλεμο, οπότε τα έπη είχαν διαμορφωθεί πλήρως. Ακόμη τα Ελληνικά αλφάβητα δεν είχαν πάντα τον ίδιο αριθμό γραμμάτων. Έτσι θεωρούμε άστοχη την επιχειρούμενη «λεξαριθμική» ερμηνεία. Τώρα για το αν γνώριζε ή μετέφερε ο Όμηρος τόσο προηγμένη τεχνογνωσία είναι ένα πρόβλημα που πρέπει να αφεθεί στην αλάνθαστη κρίση του πανδαμάτορα χρόνου.

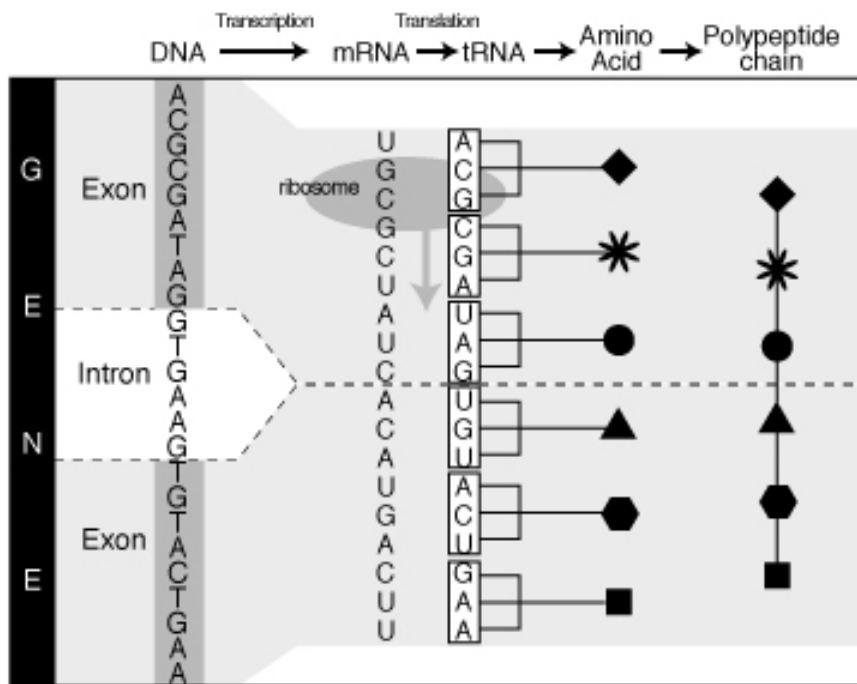
⁷ αναφέρεται στη συνολική εργασία

⁸ Πληροφορία που διέσωσε ο Ρωμαίος συγγραφέας Γκέλλιος (Aulus G. Gellius 2^{ος} αιώνας μ.Χ.). Σπούδασε στην Ακαδημία του Πλάτωνος και έγραψε πραγματεία σε δύο τόμους υπό τον τίτλο «Αττικά νύκτες»(Noctes Atticae). Στον δεύτερο τόμο (XIV cap. 6 § 4) αναφέρει ο Γκέλλιος ότι Αθηναίος φίλος του, του έδωσε προς μελέτη βιβλίο του, όπου αυτός είχε συγκεντρώσει ενδιαφέρουσες πληροφορίες, τις οποίες δεν εύρισκε κανείς στα κυκλοφορούντα συγγράμματα των αρχαίων Ελλήνων. Μεταξύ των πληροφοριών αυτών ήταν η παρατήρηση, ότι σε ορισμένους στίχους του Ομήρου, αν αντικατασταθούν τα γράμματα με τις αριθμητικές τους τιμές, λαμβάνεται το αυτό άθροισμα... βλ Ελληνικά Μαθηματικά Ευάγ. Σ. Σταμάτη, εκδ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, σελ. 38

Τριαδική είναι και η σύσταση του DNA που αποτελείται από:
1 μόριο δεοξυριβόζης (σάκχαρο)
1 μόριο φωσφορικού οξέος
1 βάση

η βάση μπορεί να είναι μία εκ των: αδενίνη, θυμίνη, γουανίνη,κυτοσύνη
 όμοια **τριαδική** είναι και η σύνθεση του **RNA**, στο οποίο έχει αντικατασταθεί το σάκχαρο δεοξυριβόζη με ριβόζη και η βάση θυμίνη με ουρακίλη.

Το DNA χωρίζεται σε τριάδες!
 Μερικές τριάδες DNA αποτελούν ένα γονίδιο!
 (αν αποδειχθεί στο μέλλον ότι τα γονίδια ενεργοποιούνται και με **εξαδικό** τρόπο, τότε θα έχει δικαιωθεί πλήρως ο Όμηρος). Προς το παρόν έχει δειχθεί η ασυνέχεια τους.

Όμοια και το RNA αποτελείται από τριάδες! Σε κάθε τριάδα του αντιγραμμένου γονιδίου συνδέεται ένα αμινοξύ! Τέλος όλα αυτά συγκολλούνται στα ριβοσώματα και δημιουργούνται οι πρωτεΐνες, οι δομικοί λίθοι του κυττάρου και της ζωής! (δεξιά)

Η ζωή είναι το DNA. Όλη η δομή του είναι τριαδική και **περιστροφική!**
 (έλικα)

Τελειώνοντας την γρήγορη αυτή ξενάγηση στον τριαδικό κόσμο των Ελλήνων συνοψίζομε με τρεις εκφράσεις:

εν μια τριάδι μίαν είναι η θεότητα

Σουΐδας, για τον Ερμή τον Τρισμέγιστο

Το παν και τα πάντα τοις τρισίν ώρισται

Αριστοτέλης, Περί Ουρανού, α, 10-15

Τριχθά δε πάντα δέδασθαι

Όμηρος Ιλ. Ραψ Ο, στ. 189

[Όμηρος = ο στρατηγός του Ιωνικού φιλοσοφικού στρατοπέδου. Βλ. Θεαίτητος 152 ε, περισσότερα στο τέλος του Α' μέρους της συνολικής εργασίας.]

* η τριαδική εξαδική Ομηρική δικαίωση

ήλθε αυτή τη φορά σχετικά γρήγορα⁹

Από το ΒΗΜΑΣCIENCE/BIOΪΑΤΡΙΚΗ της 24^{ης} Ιουλίου 2004 και το άρθρο «*το αδύνατο σημείο του καρκίνου*» (που αναφέρεται στο ρόλο των τελομερών) σας μεταφέρουμε:

«...το μονόκλωνο αυτό DNA δημιουργείται από μία αλληλουχία έξι νουκλεοτιδίων (τα νουκλεοτίδια είναι οι δομικές μονάδες του DNA και του RNA) η οποία επαναλαμβάνεται χιλιάδες φορές...» δηλαδή, τα γονίδια των χρωμοσωμάτων δομούνται τριαδικά και ενεργοποιούνται εξαδικά!

Είναι ξεκάθαρο πλέον ότι ο Όμηρος θέλησε να αφήσει την τεράστια κληρονομιά των προγόνων μας με τα δύο τριαδικά-εξαδικά έπη του. Θα ήταν άδικο να θεωρήσει κανείς ότι ο επικός ποιητής έφτιαχνε με μαθηματική ευλάβεια τριάδες και εξάδες πάνω σ' ένα ανεξιχνίαστο ακόμα και σήμερα μαθηματικό υπόβαθρο, μόνον και μόνον για να σπαταλήσει την ώρα του. Ας δοκιμάσει ο αναγνώστης να φτιάξει μερικούς μόνον στίχους πάνω στο Ομηρικό πρότυπο για να συνειδητοποιήσει τη δυσκολία.

Όμως, η τοποθέτηση του Ομήρου από τον Πλάτωνα στην κορυφή¹⁰ του Ιωνικού στρατοπέδου, εκτοπίζοντας και αυτούς ακόμα τους μεγάλους φυσικούς φιλόσοφους Θαλή, Ηράκλειτο, Δημόκριτο αποδεικνύει ότι δεν ήταν μόνον ένας άριστος ποιητής, αλλά ο «στρατηγός» του γεμάτου ροή και μεταβολή κόσμου του Πλάτωνα, είναι ο ιδρυτής, ο θεμελιωτής του Πλατωνικού μη όντος, δηλαδή ο βαθύς γνώστης του κόσμου των αισθητών¹¹.

⁹ το άρθρο αυτό έχει γραφεί πριν τρία χρόνια και εμπεριέχεται στο ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ της εργασίας μας **ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΦΥΛΗ** με τίτλο **Η ΧΡΟΝΟΛΟΓΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΩΙΚΩΝ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ**

¹⁰ αποκαλώντας τον στρατηγό του Ιωνικού στρατοπέδου

¹¹ βλ. εργασία μας **ο χωρόχρονος του Ζήνωνα** [Ζηνωνιακή ασυνέχεια του ελαχίστου (μικρόκοσμου)]

Παρατηρήσεις στην εξελικτική θεωρία

Την δημιουργία του μη όντος (υλικού κόσμου), με βάση τα μαθηματικά πρότυπα των Πυθαγορείων και του Πλάτωνος, αναλύουμε στο δεύτερο μέρος της συνολικής εργασίας μας **ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΦΥΛΗ** (βλ. ζωογονία). Πρέπει όμως να επεξηγήσουμε εδώ, όσον αφορά την εξελικτική θεώρηση, τα παρακάτω:

Θυμόμαστε, από τα νεανικά μας χρόνια έντονα, τον αείμνηστο Καρλ Σαγκάν, με την τόσο ζεστή παρουσία του στην TV, που παρομοίαζε την μετάλλαξη ενός γονιδίου προς βελτιστοποίηση του είδους, με την πιθανότητα: **«να πέσει ένα ρολόι από τον πύργο της Πίζας και στη συνέχεια να λειτουργεί καλύτερα!»**

Οι μεταλλάξεις όμως είναι πραγματικά γεγονότα και τούτο έχει σήμερα βεβαιωθεί και τεκμηριωθεί επαρκώς (π.χ. εμβρυικά μιτοχόνδρια). Τι ακριβώς συμβαίνει;

Όσοι έχουν εμβαθύνει στον Πλατωνισμό δαισθάνονται ένα δομικό μαθηματικό υπόβαθρο, μια Πυθαγορική προέκταση, στην αντικατάσταση ενός ατόμου στο μοριακό σύμπλεγμα μιας οργανικής ένωσης (γονιδίου). Παρακολούθησαμε μία διάλεξη στις 8-12-2004 στο Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών, με θέμα Επιγενετική, Βιοηθική και περιβάλλον, στο οποίο συμμετείχαν α) Henri Atlan, Επικουρος καθηγητής Paris 6 β) George Choen, μέλος της Ακαδημίας Επιστημών γ) Michel Morange, καθηγητής Μοριακής Βιολογίας δ) Φραγκίσκος Κολίσης καθηγητής ΕΜΠ, όπου διευκρινίστηκε ότι στη μετάλλαξη, **η αντικατάσταση των ατόμων δεν γίνεται οπουδήποτε στα χρωμοσώματα, αλλά σε κάποιες επιτρεπτές θέσεις**, θα τολμούσαμε να ισχυριστούμε σε «προγραμματισμένες» θέσεις του DNA. Διαφορετικά το άτομο νοσεί και είναι καταδικασμένο να μειονεκτεί στον αγώνα της επιβίωσης, αν έχει επιβιώσει. Σήμερα η επιστήμη αρχίζει να εντοπίζει σιγά-σιγά θέσεις ατόμων πάνω στο DNA που η αντικατάστασή τους δίνει βιώσιμους απογόνους. Είναι πάρα πολύ νωρίς να βρεθεί κάποια μαθηματική σχέση που να ανιχνεύει τον μαθηματικό εντοπισμό αυτών των θέσεων, αφού ακόμα δεν έχουν χαρτογραφηθεί. Είμαστε όμως αισιόδοξοι ότι στο μέλλον θα έχουμε την αποκάλυψη των βιολογικών μυστηρίων από τα μαθηματικά των Πυθαγορείων.